

Beszélgetés Csóli Csabával, az Érdi Ipartestület igazgatójával

„Szeretnénk részesei lenni a várospolitikának”

Az Érdi Iparosok és Kereskedők Körét – az Érdi Ipartestület jogelődjét – 1925-ben jegyezték be. Mint a honlapjukon olvasható bemutatkozásban említik: az eredeti cél és a jelenlegi cél nagyon közel áll egymáshoz.

Csóli Csaba: Mi a civilséget nem politikai érdekek képviseletében látjuk.

– Az Ipartestületet 85 évvel ezelőtt Érdnek azok a polgárai alakították, akik abban voltak érdekeltek, hogy az önállóságukat megtartva ugyan, de egy közösség, egy érdekképviselő tagjai legyenek. Ma ugyanez a helyzet. Mintegy 400 tagunk van, akik különböző szakmákat képviselnek, s igyekeznek a maguk területén maximális szolgáltatást nyújtani. Ugyanakkor igényük van arra, hogy legyen egy szervezeti keret, amely nemcsak képviseli őket, de azt is hirdeti, hogy az igényes iparos munkának van hitele, van becsülete és főleg van létjogosultsága.

– A jogelőd szervezet alakulása szinte egybeesett a nagy gazdasági világválsággal. Jelenleg ugyancsak válság sújtja a világot. Hogyan tudják kezelni ezt a tagjaik számára is nyilván komoly problémákat jelentő helyzetet?

– Hasonlóan más területekhez, tagjainkat is súlyos helyzetbe hozta a válság. Főleg az

épitőiparban dolgozókra gondolok, hiszen tagságuk csaknem fele ebben a szakmacsoportban érdekelt. Ők igen nehéz helyzetbe kerültek, hiszen a válság drasztikusan korlátozta a befektetők, beruházók lehetőségeit, és ez ránk is visszahat. A sajtóban elsősorban a válság globális hatásai kerülnek címlapra, pedig itt személyes sorokról is szó van. Családi tragédiákról, csődökről, tönkrement egzisztenciákról. Az Ipartestület ebben a helyzetben nem rendelkezik túlságosan nagy mozgástérrel. Igyekszünk megkeresni és kihasználni a lehetőségeket. Igyekszünk olyan kapcsolatot kialakítani a döntéshozókkal, amelynek révén a különböző beruházások, munkák során nem feledkeznek meg rólunk.

– Önök aktív szerepet vállaltak mindig is az érdi civil életben. Hogyan látja, milyen ma a civil érdek képviselete Érden?

– Mi a civilséget nem politikai érdekek képviseletében látjuk. A politika a hatalom megszer-

zésére koncentrálnak, ami persze önmagában nem probléma, ha annak mozgatórugója a közösség, jelen esetben Érd érdekeinek hatékony képviselete. A civil szféra dolga, hogy ezekre az érdekekre folyamatosan figyelmeztesse a hatalom gyakorlóit. A politika olyan törésvonalakkal van tele, amely egy civil szervezetet nem feltétlenül jellemez. Amikor politikai törésvonalokról beszélünk, baloldarra, jobboldalra, szélsőségekre gondolunk. A mi szervezetünkben ez nincs jelen. Úgy értem, hogy tagjaink politikai nézetei különbözőek, de ez nem okoz problémát, mert közösségünknek nem az ideológia és nem a politika a kovásza.

– Az Ipartestület mégis indít képviselőjelölteket az októberi önkormányzati választáson... Miért döntöttek úgy, hogy valamennyi részt mégis kérnek a város irányításából?

– Nem meghatározói, „csupán” részesei szeretnénk lenni a várospolitikának. Ez összhangban van azzal, amit eddig mondtam, azzal, hogy jelenlétünkkel figyelmeztessük a városvezetést a civil érdekek fontosságára. Ezért is nem indítunk polgármesterjelöltet. Fontos, hogy a győztes politikai erővel jó kapcsolatot tudjunk kialakítani.

– A négy polgármesterjelölt között van olyan, akit támogat az Ipartestület?

– A jelenlegi városvezetéssel nagyon jó együttműködés alakult ki. T. Mészáros András polgármester az elmúlt négy évben kifejezetten konstruktívan közeledett az Ipartestülethez. Az elmúlt húsz év valamennyi polgármesterével igyekeztünk jó viszonyt ápolni, de a legkomolyabb eredményeket T. Mészáros Andrással értük el. Példaként az Érd Város Tisztes Iparosa cím megalapítását említhetem, amely azt jelezte, hogy a városvezetés számára fontos tagjaink megbecsülése. Emellett nagy segítséget kaptunk ahhoz

is, hogy tagjaink pályázatokon induljanak. Komoly megbízásokkal is büszkélkedhetünk, ilyen például a Polgárok Háza felújítása. Ezt a gyümölcsöző együttműködést szeretnénk fenntartani a jövőben.

– Beszélgetésünk egy pontján törésvonalakat említett. Meg kell kérdeznem, hiszen többen szem- és fültanúi voltak, hogy a legutóbbi érdi közgyűlés szünetében az egyik képviselő, Jakab Béla hangos szóváltásba keveredett Önnel. Erről megtudhatunk valami közelebbit?

– Jakab úr azzal a képtelenséggel támadt rám, hogy tönkretettem az Érdi Ipartestületet, mert azzal, hogy indulunk a választáson, szavazatokat veszünk el az ő szervezetétől. Tulajdonképpen ez volt mondanójának lényege, amelyben ismét tetten érhető az, amiről már beszéltem: a hatalom megszerzésére való törekvés és a várospolitikában való tevékeny, a civil érdekek szerinti részvétel közötti különbség. Próbáltam megmagyarázni neki, hogy megvannak a saját értékrendjeink, ami nem azonos az ő általa képviselt szervezet értékrendjével. A politika és a civil élet közötti törésvonal jelent meg a Jakab Béla által kezdeményezett szóváltásban, s ebben az esetben ő képviselte a politikai érdekeket. Mi civilként befolyást szeretnénk gyakorolni a várospolitikára, ő és a szervezete a hatalomért száll harcba azzal, hogy egy független kereszténydemokrata politikust támogat a jelenlegi városvezetéssel szemben.

Bajai Gábor

A szerkesztő jegyzete Jelző táblák

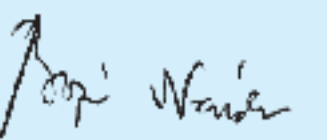
Az egyik ilyen utca, a másik amolyan utca, a harmadik valamilyen tér nevét viseli – utcanévtáblák, valamennyien. „Folytatódik, és várhatóan még az idén befejeződik a régi utcanévtáblák újra cserélése” – adtuk hírül az Érdi Újságban nemrég. Az újak erősek, fényvisszaverők, rongálásbiztosak, ráadásul nemcsak az utca neve szerepel rajtuk, hanem a városrész neve, illetve a város címere is. Látszólag tehát ez egy elrendezett ügy, nincs mit beszélni róla, de csak látszólag van így. Minden jel szerint Érden az utcanévtáblák kérdésköre nagyobb horderejű, mint másutt. Az alapvető gond az, hogy ezek a tárgyak nagyon rövid életűek. Kihelyezésüket követően hamar elpusztulnak, és akkor marad a jelöletlen utcasarok, ráadásul törött táblával csúfítva. Merthogy nem az enyészet vet véget az életüknek, hanem célirányos, erőszakos beavatkozás. „Pedig az újak keményebbek, erősebbek” – vethetné közbe bárki, és ez igaz is. Csakhogy egy olyan városban, ahol olyan találekony állam-polgárok vannak, akik nemrég még a mohácsi vész előtti lengyel-magyar seregsatlakozás emlékhelyén emelt, kemény márványból készült táblát is összetörték, egy utcatábla, készülőn bármilyen anyagból is, nem jelent akadályt.

Közygyűlési interpelláció is keletkezett a 15 millió forintba kerülő új táblák ügyében, hiszen – mint az interpelláló dr. Veres Judit képviselő asszony fogalmazott – a rongálások nyomán például a mentők se tájékozódhatnak megfelelően. Javaslatok is elhangzottak, miszerint kapjanak nagyobb jutalmat a nyomravezetők és nagyobb büntetéseket a rongálók, a városvezetés pedig ígéretet tett az eredménye-

sebb hatósági beavatkozás feltételeinek megteremtésére. Érkeztek olvasói levelek is az újság szerkesztőségébe, számtalan ötlettel, munkanélküliekből szervezett éjszakai járőrszolgálatról hagyományos bádogtáblák visszaállításáig, merthogy az nem reped, legfeljebb horpad.

Aztán, mint mostanában oly gyakran, megérkeztek a politikai háttérű észrevételek is. Ez várható volt, már csak azért is, mert az utcatábláknak, mint közéletünkben folyamatosan jelenlévő szereplőknek, egy része baloldali, más hánnyaduk pedig jobboldali kötődésű. Erről bárki meggyőződhet, hiszen rendre az utca jobb, vagy bal oldalán helyezkednek el, középen soha. Arról még nem értesültünk, hogy a helyi politika bármelyik szereplője is felmérést végzett volna, megállapítva, melyik oldal táblái szerepelnek többség és kedvezőbb színben a helyi médiában, néhány egyéb, a mostanában gyakori feltételezések színvonalához igazodó okfejtés azonban elhangzott. Például: szándékosan rossz, rongálható kivitelű táblákat rendeltek, mert így a vállalkozó táblagyártó nagyobb haszonhoz jut, amiből visszajuttat a megrendelőnek. Vagy: direkt túlszűfölik az utcákat táblákkal, ahelyett, hogy a felét raktározna, és csak akkor vennék elő, ha a kintieket már összetörték, mert így csak pazarolja az önkormányzat az adófizetők pénzét.

Sok mindent jeleznek tehát ezek a táblák, nemcsak az utcák, terek neveit – látleletet kínálnak a helyi közélet állapotáról is.

Öszemlékek

Akkoriban takarékosan élt a társadalom. A holmikat viselték és nem fogyasztották. Sokan voltak a szuszterok, a cipőjavító kisiparosok. De, hogy a talpalás még kevesebb pénzbe kerüljön, apám bőrös üzletben vásárolta meg a talpaláshoz szükséges bőrdarabkát. A silányabbnak két fillér volt dekája, a „minőség” talpbőr dekájáért öt fillért is elkértek. És a bőr mennyisége? Három vagy négy deka volt mindössze. Pár hónapig kitartott, aztán újra talpalás, amíg le nem szakadt a lábunkról. Zárójelben jegyzem meg: iskolatársaim is így éltek.

Diákkorom elején költözködött családnak a fővárosba. Ez a korszak is a takarékoskodás jegyében telt. A gimnáziumba kerülve csak az első osztályos tankönyveket vásárolták meg szüleink. Egyik osztályból a másikba lépve a tankönyvcserét mi, magunk bonyolítottuk le, diákok, a gimnázium épülete előtt. Szokás volt, hogy a leérett-ségített nyolcadikosok ingyen ajándékozták oda könyveiket, a hetediket végzeteknek, a hetedikesek a hatodikosoknak és így tovább. Ezt azért lehetett megtenni, mert az egész országban azonos tankönyvekből tanultunk. Egy nyíregyházi diák ugyanazt a tankönyvet használta, mint egy Szegeden, vagy Pécsen, illetve a fővárosban ugyanabba az osztályba járó diák. (A mértéktelen pazarlás fogalmát tehát nem a tankönyvkidadás káoszából vezettük le akkoriban.)

A hetven évvel ezelőtti öszemlékek is ide tolaodnak. A második világháború alaposan beleszólt hétköznapiainkba. Ma könnyű leírni: „élelmiszer jegyrendszer”, de ennek szenvedő vonatkozásait csak egy akkori kamaz képes átérzeni. Kezdetben húsz, majd tizenöt deka napi kenyérfejadag, hozzá tíz, majd nyolc deka hús egy növekedő, fejlődő szervezetnek annyi, mint egyetlen falás. És ezért még sorba is kellett állani! És nem csak kenyérért, hanem húsért, cukorért, lisztért és egyebekért.

Jó szokás, hogy aki fával, szénnel fűt, nyáron rendeli meg a tüzelőt. Télen azt már csak a saját pincéből kell felhordani. Hetven évvel ezelőtti hatalmas bőröndökkel mentünk a szomszéd utcai szesepince elé sorba állani, hogy a másnapi tüzelőhöz jussunk. Négy fatuskó fért bele egy bőröndbe. Mire hazacipeltem, máris kimelegedtem.

Manapság a gázszámlára meredve melegszik ki az ember. Közismert, hogy a vértolulás is kivált bizonyos nem kívánt, testi-lelki izgalmakat. De hát, vélem én, minden kornak megvannak a maga jellemző árnyoldalai. Míg fiatal voltam, az idősebbek tapasztalatait irigyeltem. Most, idős korú létemre semmiféle irigységet nem érzek a fiatalokkal szemben. Sőt, adandó alkalommal sajnálom őket, hogy ilyen korba születtek. És drukolok a már iskolás dedunokáimnak, a fiataloknak, hogy sikeres pályán járjanak, hogy változtatniuk e világon.

Bíró András

Rákérdeztünk Mit szól hozzá, hogy a képviselők száma csökken?

Gyebnár János nyugdíjas:

– Nem értek annyira a képviselői munkához, de azért egyetérték a képviselő-testület létszámának csökkentésével, mert nem árt a spórolás ilyen nehéz gazdasági helyzetben. Mi nyugdíjasok már csak tudjuk ezt. Biztos vagyok

benne, hogy amit harminc ember eddig ellátott, azt el tudja látni húsz is.

Benedikti Ágnes ügyvéd:

– Támogatom az elképzelést, hiszen tudjuk, hogy Magyarországon a hivatások létszáma mesterségesen van felduzzasztva. Ahol kevés az ember, ott több kellene, vagy fordítva. Még a tizenhét főt is soknak tartom. Nagyobb országban kisebb a képviselői létszám, mégis működik az ország.

Dömötör Zoltán vállalkozó:

– Szerintem nem kell egy bizottságban, testületben annyi ember, főleg egy-egy pártból. A nekik hivatalból járó juttatások, eszközök, számítógépek, telefonok túl sokba kerülnek nekünk, amit meg lehetne spórolni. Inkább a szolgáltatásokat nyújtó közhivatalokat, mint például a Földhivatalt látnám el több szakemberrel, hogy ne kelljen annyit várakozni ügyintézéskor...

Fülemen Róza üzletasszony:

– Nem biztos, hogy ez a járható út. Túl sok most a probléma, aminek megoldásához ember kell. Ha több a munka, azt nem lehet kisebb létszámmal elvégezni, mert így nem lehet eredményt elérni. Előbb oldjuk meg

a problémákat és csak azután gondolkodjunk létszámcsökkentésen. Legalábbis én ezt a sorrendet gondolom.